

вашь?— Святославъ!— Святославъ?— Азъ всякога съмъ обичала това име! Кажи ми коя е бѣда-та ако тя познайтъ, казала Невѣнка.— “Всичко ще ти кажѣ, всичко ще узнаешъ, Драга моя, когато склонишь да мя направишь честитъ! Прѣлестна Невѣнко! Врѣме-то замишува, мене ми е невъзможно сега да останѣ повече при тебе, но понеже ти е жалъ за тейка ти (когото и азъ обичамъ и почитамъ за добры-тъ му дѣла), да не бы да тѣжи и да мысли че любезна-та Невѣнка е загинула,— азъ ще пиша до него едно писмо и ще му обадиж, че дѣщеря му е жива и здрава и че може скоро пакъ да тя види; но сега кажи, кажи ми, кое искашь ты, да живѣѣ ли, или да умрѣ? „ — Натѣзи думы произнесены съ твърдъ гласъ, Святославъ стана и распалено гледалъ на хубавицѣ-тѣ съ пламенны очи, и тя отговорила: “Ако и да не съмъ ся обѣщала да ти ся псувамъ, инакъ да сторѣ азъ не могѣ; отъ дѣте още азъ съмъ навикнула да обичамъ тейка си, че и той мя много обича (на това Невѣнка отрыла съ ридѣтъ си горещитъ сълзы които капали една по другѣ отъ очитъ ѣ):— тебе азъ познахъ сега скоро, но осѣщамъ че тя обичамъ; обичамъ тя много и отъ тейка даже повече, какъ ся случи и азъ познаѣ!» Святославъ ижъ пригърнулъ съ ново въсхищеніе, извадилъ прѣстепъ-тъ отъ рѣкъ-тъ си, надѣнулъ го на Невѣнकिनъ прѣстъ и като ѣ казалъ, *ты си моля*, излѣзнулъ изъ стаѣ-тѣ на бързо и стара-та помаичима го пратила до въшны-тъ врата.

Сега пвий съгласно съ читатели-тъ искрено обвинявамы Невѣнка и ижъ укорявамы за това, че тя туко що видѣла нѣколко пѣти младыйтъ момѣкъ и чула прѣятнытъ му думы, завчасъ ся рѣшила да бѣга съ него изъ родителскый си домъ безъ да знае на кждѣ; и прѣпорѣчила съдѣж-тъ си на единъ непознатъ челоувѣкъ, който по собственны-тъ неговы думы можалъ да ся счита подозрителенъ — и най вече дѣто да остави добрый-тъ, чувствителный старецъ и